

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Svoboda (201) 434-0237. U.N.A. (201) 451-2200.

Subscription: 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00. U.N.A. members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00 на півроку — \$22.00 на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНАО \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і money orders виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пробудник нації

У цьому році відзначаємо 175 років від дня народження Тараса Шевченка і 25-річчя від часу відкриття у Вашингтоні пам'ятника Шевченкові. 25 років тому відбувся у Вашингтоні наймогутніший, найчисленніший з'їзд українських людей, що його знала історія української громади в Новому Світі. Колишній президент, колишній головний командант переможних збройних військ у Другій світовій війні, Двайт Д. Айзенгавер відкрив цей вчорашній церемоніал. І протягом минулих 25 років, як і ще раніше, українські люди не тільки в Америці, але розсіяні у всій діаспорі, щороку відзначали і далі відзначають березні місяці Шевченкові роковини. І Тарас Шевченко — це єдина постать, яка єднає усю розсавану українську громаду у діаспорі та водночас духовно єднає цю діаспору з рідною Україною.

Чужинецький світ не всім зрозуміти, чому власне українці так почитують, так прославляють Тараса Шевченка. Чужинецький світ не всім зрозуміти це, бо він не всім вчутися в чар Шевченкового слова і не всім зрозуміти, що значення Шевченка для українського народу далеко переступає межі значення навіть геніального поета. Пантелеймон Куліш назвав Шевченка над його своєю могилою „Світільником небесним“. Насправді Тарас Шевченко став пробудником української нації. „Кобзар“ Тараса Шевченка мав куди-куди більший вплив на формування новітньої української політичної думки і на формування цієї психіки українства, як „Самостійна Україна“ Миколи Міхновського, „Україна ірредента“ Юліана Бачинського та програми всіх українських політичних партій в Галичині і Наддніпрянщині, заснованих на переломі цього і минулих сторіч.

На тему виняткового у світі культу Шевченка в Україні і поза нею, скрізь де тільки існують якісь гурти українських поселенців, появилось вже багато-багато виголошень і надрукованих коментарів. Тому в міркуваннях на цю тему неможливо виминути повторення, — але ж бувають тексти, що їх ніхто й не подумає змінити. „Отче наш“ — це незмінна молитва, як і „Вірую“. „Вірую“ — християнська молитва наче автоматично пригадує „Вірую“ українських людей у віщі слово Тараса Шевченка. Він закликав „Вставайте, кайдани порвіть і вражою злою кров'ю волю окропите“. На превеликий жаль, тягар довгої неволі був завеликий, щоб його скинути зразу після того, як вибила перша історична година для визвольного зриву у 1917 році. З вибухом Першої світової війни не було в Україні ні одної української народної школи, ні одної української газети. Церква була зрусіфікована, велика земельна власність, промисел і торгівля були в руках московських посідаців. Нарід прокинувся із сну на Шевченковий заклик, але не прозрів ще на 100 відсотків. І тому появилось злочасне явище „нейтральності“ і тому ми програли перший наш новітній визвольний зрив. Але все ж той визвольний зрив дав традицію збройної боротьби за державність і ця традиція з черги породила Українську Повстанську Армію та Першу Українську Дивізію — новітні військові формації, — ця традиція дала теж поштовх до створення в Західній Україні революційного підпілля.

Усього того чужинецький світ — за винятком одиниць, наукових дослідників не знає. А все те, що пов'язане з українським визвольним рухом, аж до теперішнього руху за володіння Михайла Горбачова — пов'язане з „Кобзарем“ і його автором. Історія української політичної думки і вся новітня історія України тісно пов'язана із творчістю Тараса Шевченка. Література про Тараса Шевченка вже така обширна, що створилася окрема галузь науки — шевченкознавство. На одній шевченківській конференції у Науковому Товаристві ім Шевченка у Нью-Йорку Юрій Шерех-Шевельов сказав: „Здавалося, що про Тараса Шевченка вже все сказано, але показується, що це не вірно, що все ще можна знаходити в Шевченкові щось нове“. Твердження, що „Шевченко — поет і тому літературознавець може про нього казати, що хоче“ — не вірно. Шевченко не є для нас тільки поетом. Шевченко є пробудником нації, Шевченко є світільником небесним.

І тому треба, щоб у цей винятковий ювілейний рік Тараса Шевченка вшанувати його якнайвчепливіше. Це апеля до всіх тих, на яких лежить моральний обов'язок — відзначити 175-річчя від дня народження Тараса Шевченка і 25-річчя від часу відкриття йому пам'ятника у Вашингтоні.

Володимир Барагура

„НЕМА НА СВІТІ УКРАЇНИ, НЕМАЄ ДРУГОГО ДНІПРА...“

(Патріотизм і віра в Шевченка)

робити висновки.

Хоч малим хлопцем він був кріпаком і пастушком чужих агіт, то відчував красу рідної природи — синь неба, золотистість сонячних променів, шум вітру, пахощі квітів і вишневих садів, блину чепурних сільських хаток, шелест тирси, шепіт комишів і очеретів, дзорчання потічків, щептання пташок, особливо спів солов'я. Манили його степові могили й кургани, до яких бігав босими ногами, шукаючи „стовпів, які небо підпирають“.

Зокрема на малого хлопця зробила враження картина, що зображувала козака-немирка Мамая з вірним конем, з шаблемою при боці з ружиницею через плече, з кинджалом за поясом, з бандурою і з люлькою, як він співав про козацьку славу. Ця картина була скрізь — на ярмарках і базарах, та на стінах свідоміших селян і сільської інтелігенції — священиків, учителів-дяків, сільських урядовців. Кам'яні пам'ятники на могилах козаків і гайдамаків пригадували Шевченкові героїські подвиги борців за волю, хоч ворог називав їх „разбойниками і ворами“.

Національна свідомість Тараса визрівала під впливом розповіді його дідуся, який пам'ятав „часи гетьманщини старої“ і брав участь у гайдамацьких повстаннях, та під впливом

оповідань і спогадів інших учасників визвольних змагань.

В пізнішому віці Шевченко довідався й сам збагнув, що в цих могилах похована воля України — козаки-запорожці й гайдамаки, а в ляхах і підземлях гетьманських палат бережана давня слава козацької держави, яка „блисне знову булавою“, видимою ознакою найвищої суверенної влади. Символом волі й державності вважав Шевченко церкву в колишній гетьманській оселі, в Суботі, де молився гетьман Богдан Хмельницький і де була складена домовина з його тлінними останками. Прийде час, коли —

Церква-домовина
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна

Національне освідомлення в Шевченка зростало завдяки науці, зокрема його студіям історичних праць, утопістів та археологічним розкопкам, завдяки вивченню народних звичаїв, побуту, пісень, дум, сільсько-бандуристів, переказів, легенд, завдяки ознайомленню з визвольними рухами в тодішній Європі й завдяки власним (філософським) роздумам над долею свого народу під впливом мандрівного філософа Григорія Сковороди, врешті — завдяки основному пізнанню Свя-

Іван Головінський

„ПОСЛАНІЄ“ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА І НАША ДІЙСНІСТЬ

Шевченко поїхав з Петербургу на Україну. Дійсність, яку він там побачив, потрясла ним до глибини душі. Між жовтнем 1843 року і груднем 1845 року пише він сім віршів, — поем із виразним осудженням Москви і Переяславської угоди „Великий Лях“, „Розрита могила“, „Чигирин“, „Сон“, „Стоїть в селі Суботів...“, „Кавказ“, „Посланіє“.

Дійсність, яку Шевченко побачив, вразила його так глибоко, що в поемі „Чигирин“ він порівнює брак спроти Москви до мертвецького сну:

... Заснула Вкраїна
Бур'яном укривши, цвілю
зацвіла,
В калюжі, в болоті серце
прогноїла
І в дуло холодне гадюк
напустила,
А дітям надію в степу
оддала.

Шевченко робить відповідальними за „домовину України“ також земляків, зрадників-перевертнів:

А тим часом перевертні
Нехай піростають
Та поможуть москалеві
Господарювати
Та з матері полатану
Сорочку знімати.

Любов Колєнська

ШЕВЧЕНКОВЕ СЛОВО — ВІЧНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Є слово материнське — ніжне і ласкаве, є ж солов'їне — захоплане слово, є пріязне слово друга, що лікує найважчі рани, та й передусім є слово, що стоїть на сторожі народу в серцевині його єврістії Богів і батьківщини, — вірність найвищим ідеалам людства. Таким же словом колись була лірична поема лірично-епічного характеру „Слово о полку Ігоревім“, основою якого є єдність, честь і слава української держави. І навіряд ця в будь-якого іншого народу — будь він на волі чи неволі — оте слово відіграло таку важливу роль, як в українському народі. Воно ж бо становило шлюще джерело віднови українського духу, тож не дивно, що ворог повсякчас намагався й намагається його знищити.

Живого українського мовою, з повною свідомістю, що лиш нею повинен іти розвиток українського письменства, розпочав лет... який же гордий лет — українського слова Іван Котляревський, батько української літератури, народженець Полтави, а за ним — у Галичині — Маркіян Шашкевич. Але ніхто ані з цих письменників, ані інших із такою неймою одержимістю силою і красою не вкорював українського слова у своїх творах, засіявши його глибоко в душі українського народу, як Шевченко. Слово його запалило вогнями духового спалаху; слово

того Письма й Науки Спасителя, що дало Шевченкові ключ зрозуміти значення Божого Провидіння в людському житті.

Шевченко був не лише поетом, але й професійним мистцем-малюром, закінчивши в Петербурзі Академію Мистецтв із титулом „академіка“. Крім портретів, що були його спеціальністю й джерелом прожитку, він змалював українські краски, міста, села, церкви, монастирі, будівлі, здивнені гетьманами, творили історичні картини з часів козацької слави.

Брав участь у археологічних розкопках на теренах степової України і, коли москалі шукали в них закопані скарби, то поет зберігав історичні пам'ятки, які засвідчували про життя давньої України.

Знав Шевченко багато народних пісень, які залюбки співав гарним баритоном голосом так майстерно, що дружина його приятеля Пан талеймона Куліша, письменниця Ганна Барвінок, хотіла вислати його на навчання співу в Італію, але арешт Шевченка тому перешкодив.

Все те стало темою й змістом поетових палких, бунтарських, революційних поезій та знайшов свій вислід у його малюнках, у листах до рідних і приятелів, у розмовах із людьми різних суспільних і інтелектуальних прошарків. Практично його патріотична діяльність проявилася в поетівській приналежності до нелегального ідеологічно-політичного Товариства „Крило-Методієвського Братства“, душею якого був Шевченко й цілком його було визволити Україну від панування росіян і поляків.

(Закінчення буде)

Ірена Ванчицька

Шевченкова Оксана

(На підставі книжки Є. Сиджєвич „Українські Ночі“)

Тоді, коли в селі Моринцях в убогій кріпакській хаті родився хлопчик, Європа горіла вогнем війни і дозрівали нові ідеї, що вказували людям шлях до кращого, щасливішого життя.

У Росії абсолютним монархом доводилося до вершин, тому знайшлися шаленці, які взяли за поведінку цей режим, скасувати панщину і надати права людини. І тоді, як цар Микола і граф Бенкендорф повелися знищити всі джерела спротиву, закувати волю, тоді загоріло слово. Тоді, як замовкла зброя, заговорили устами кріпака з Моринців.

Хлопчина ріс у панщизняних злиднях, здавалося, що дяди п'яничі й економі-посіпаки різками убоють що іскру. Батько, вмираючи, благословив хлопчину і, поручивши опіку діда Івана, просив учити його на малюра. Скільки гірких сліз вилив Тарас і скільки побивів втерпів, поки зустрів малюра Сошенка. Цей розпізнав у Тараса великий малюрський талант, широкі завдання хлопцем і познайомив його з визначним тоді російським малюром Карлом Брюлловим — художником, який подер ним намальований портрет царя на куски і викинув на смітник та відмовився малювати портрет царя Миколи, а водночас цей сам Брюллов намальовав портрет поета Жуковського і продав його на лотерії (виграла царина), щоб осягнути суму грошей потрібну на викуп кріпака Шевченка.

І хоч Брюлов і Сошенко покладали великі надії на малюрські здібності Тараса, а рада Академії Мистецтв нагородила його срібною медаллю за надзвичайні пости в рисунках, він постановив служити музи поезії. Малювати було німе, а Тарас бажав сказати всім, що „наша дума наша пісня не вмере не загине“, стати в обороні закріпощених братів і крикнути гнітючим „схаменіться, будьте люди“, живим словом подякувати добрій матері, яку праця і нужда ще молодію у могилою поклали, заплакати над долею безталанної Оксани, яку в серці носив іде життя.

У 1830 року, перебуваючи у Вільносі, як козацьке панство Ангелгардтів, Шевченко познав молодого кравчиню польку родом з Варшави Ядвігу Гусаковську. Ядвіга була струнка, мала червоні волосся і брови, як Оксана. Вони часто стрічалися і повага Дзюні (була чотири роки старша від Тараса) та її зацікавлення поезією, мали великий вплив на молодого хлопця. Любо Дзюні розбила в нім гордість, піднесла у власних очах і додавала сили перенести незвідну долю козацька-кріпака. Та проте не потрапила затемнити образу Оксани Коваленко, що світлим барвами зарисувалася у серці Тараса.

Йому тринадцятий минав, як пас ягнота за селом. Замість пильнувати ягнят, Тарас зачитувався і мріяв, за що дізнавав чистих побивів від розгніваних селян, тоді вітався у бур'яні і плакав над гіркою сирітською долею. Одного разу, потім буремному пориві, вона закликала: „Або погібеш, або перемога. Сі дороги перед нами стануть... Котра з них двох судилася дорожа? Дарма! Повстанем, бо душа повстане...“

До Шевченкових перекриків слова включили треба і українську письменницю Марку Вовчка, яка, захопившись творами Тараса Шевченка, вивчила так українську мову, що сам Шевченко висловлював їй признання за красу та багатство її, а тому, що вона перейняла від Шевченка тематику кріпацтва назвав її також своєю „донею“.

Голоси цих велетнів слова і аристократів духу, що їх своєю силою слова осясав Шевченко, не залишилися без відгому, в пізніші часи, бо вони кинули своє шере зерно в чергові покоління українського народу — в душі культуротворців, які не скорилися навіть у добу найбільш жорстокого розпачування совєтської нелюдської влади.

Даремно наводив жак стукіт кованих катєбіських чобіт, коли опричники підходили під тачу, чи під квартиру, щоб перевести обшук; даремно під'їздив „чорний ворон“, схоплюючи в арешт „ворогів народу“, даремно з казематів тюрем доносилися глухі постріли... І даремно скоували уста співців слова мовчанкою, засилаючи їх у концентраційні табори, в глуху сибірську тайгу. Слова не сковано ані тоді, ані пізніше, лиш його заглушено, лиш на мить перервано близьавкою жаху... У глибині їхніх сердець жєвріло Шевченкове слово і воно спалахнуло новим яскравим полум'ям.

Але завершено у минуле, коли це 23-го квітня 1933 року Сталін, будучи послідником московського царя Олександра II, за влади якого проголошено Емський і Валувський укази — видав був постанову, що від цього дня ліквідується всі українські самостійні організації, як і водночас черговим „указом“ проголосив, що в „країні Рад“ зобов'язує панівна мова „старшого брата“.

Продовження буде.

(Закінчення на ст. 8-й)

ПОРІВНЯННЯ СТАНУ ЧЛЕНСТВА УНСОЮЗУ

РОКІВ 1986 і 1987

	Стан членства 12.31.1986	Стан членства 12.31.1987	Прибуток, або втрата
Молодь	1,336	1,274	- 62
Дорослі	3,514	3,267	-247
Акцидентів грамоти	1,269	1,207	- 62
Разом активні члени	6,119	5,748	-371
Грамоти на випадаючому забезп. і на безпл.	854	927	+ 73
Разом усі члени	6,973	6,675	-298

Звіт головного контролера протопресвітєра о. Степана Біляка з перевірки Видавництва „Свобода” за 1987-ий рік.

Від 23-го до 25-го березня 1988 року відбулася річна перевірка охолопювача контролю Видавництва „Свобода” в приміщенні головного будинку УНСоюзу в Джерзі Сіті, Нью Дж. Перевірка охоплювала працю таких відділів видавництва: 1. Редакції щоденника газети „Свобода”; 2. Редакції англомовного „Українського Тижневика”; 3. Редакції дитячого журналу „Веселка”; 4. Адміністрацію, бібліотеку і книгарню; 5. Комп'ютерський — складальний і фотофсетний відділи; 6. Друкарню та експедицію.

Редакція „Свободи”, склад якої поповнився в найближчому часі Раїса Руденко, зможе краще служити своїм читачам та українській спільноті, як єдиний незалежний український щоденник. Редакція працює в сучасну пору в такому складі: Зенон Снілик — головний редактор, Володимир Левенюк, Любов Колєнська, Роман Юрєвич і Христина Ференцевич, члени редакції, Ольга Кузьмєвич та Іван Кєдрин, частково затруєнні.

В цьому 1988-му році „Свобода” буде святкувати 95-ліття свого існування. Вона є найстаршим у світі (включно з Україною) українським часописом-щоденником, що без берерви друкується. Як такий, часопис „Свобода” є вайголовишим середником масової інформації для української спільноти на північно-американському континенті.

Для українців у вільному світі тим самим „Свобода” є вайголовиим чинником не тільки у насвітленні проблем щоденного українського життя в діаспорі, але і це дуже вайголовиє також у формуванні суспільно-політичної опінії вільного українського світу.

Редакція англомовного „Українського Тижневика” у теперішньому складі: Рома Галєвич — головний редактор, Марта Коломиєць і Христина Лапичак — члени редакції та Маріяна Ліє — постійний кореспондент Середнього Заходу, докладає всіх старань і то зі значними успіхами, щоб якнайкраще представити українські справи англомовному читачеві та поширити інформації про Україну, український народ, його історію, культуру і змагання в англомовному світі. „Український тижневик” став найкращим етнічним англомовним часописом на терені Америки і Канади.

Не можна переочувати також факту, що „Свобода”, а особливо англомовний „Український Тижневик” є на сьогодні дуже вайголовиим посібником для зацікавлення чужих політичних та наукових кіл у ознайомленні з проблематикою українського життя в Україні й у вільному світі. Тираж „Українського Тижневика” постійно збільшується. Його читають всі члени Конгресу ЗСА.

І поважний вік, і значення видання „Свободи”, а також англомовного „Українського Тижневика” тим самим накладають на редакційний апарат їх особливу відповідальність, як за досконалість їх технічного оформлення, так і високий журналістичний рівень друкованих в них матеріалів. Отож, поза справами УНСоюзу постійно друкуються статті, що насвітлюють українське життя у всіх його аспектах і проявах.

Адміністрація „Свободи” працює справно під проводом її керівника Люби Лапичак. В її складі, крім керівника, працюють: Дарія Семєген, Анна Білик, Марія Шепарович, Валєнтина Якимчук, Петруся Коваль і Мирослава Дворська. В минулому році переведено на комп'ютерську систему частину діловодства адміністрації, а саме: адресарі передплатників публікацій УНСоюзу та їх рахунки. Діловодство знаходиться в якнайкращому порядку, як по стороні приходів, так і по стороні видатків. Загальний фінансовий стан є згідний з перевіркою. На всі поставлені питання, акуратно і детально пояснювала Люба Лапичак, адміністраторка В-ва „Свободи”.

Завідуюча бібліотекою і книгарню „Свободи” Емілія Гарасимчук, яка продає видання „Свободи” та інших видавництв, вже ввела потрібні картотеки на всі книжки та виготовила відповідний інвентар усіх наявних книжок. Продовжує ведення обліку одержаних і продаваних книжок, щоб мати завжди точний образ ведення цього книгарського підприємства УНСоюзу.

Друкарня Видавництва „Свобода”, якою керує Степан Чума після відходу на пенсію Анатолія Домарацького, виконує в основному працю над друком та висилкою „Свободи”, „Українського Тижневика” і „Веселки”. Крім цього друкарня виконує професійно багато праць на замовлення, як книжки, журнали та різні менші друкарські праці. Комп'ютерський — складальний і фотофсетний відділ та експедиція виконують свою працю акуратно й на час.

СВОБОДА COMPARATIVE STATEMENT OF INCOME AND DISBURSEMENTS

January — December — 12 months

INCOME	1986	1987	Difference
Subscription: UNA Earned	780,000.00	760,000.00	-20,000.00
Sale on Stands	7,239.68	7,325.69	+86.01
Individual:			
UNA Members Svoboda	43,302.56	47,755.17	+4,452.61
UNA Members Ukr. Weekly	21,872.06	21,297.20	-574.86
Non-Members Svoboda	49,813.26	58,922.25	+9,108.99
Non-Members Ukr. Weekly	17,108.92	19,017.63	+1,908.71
Books	51,856.73	23,553.91	-28,302.82
Advertising	161,666.04	174,284.69	+12,618.65
Printing	103,737.92	53,062.20	-50,675.72
Change of Address	329.30	317.40	-11.90
Refund Postage	12,602.15	11,380.29	-1,221.86
Refund Telephone	43.58	-	43.58
Almanac	16,785.87	35,509.11	+18,723.24
Press Fund:			
Svoboda	5,837.56	8,420.83	+2,583.27
Ukr. Weekly	241.00	462.06	+221.06
Veselka Subscription	4,475.38	3,215.04	-1,260.34
N.J. Sales Tax	397.49	192.37	-205.12
Miscellaneous	2,291.59	1,087.11	-1,204.48
TOTAL	1,279,601.09	1,225,802.95	-53,798.14
Discount on Sales	-2,025.36	-2,070.36	-45.00
GRAND TOTAL	1,227,575.73	1,223,732.59	-38,843.14

DISBURSEMENTS

Payroll:			
Editorial	177,195.63	192,288.60	+15,092.97
Printing	255,999.51	253,637.01	-2,362.50
Office	117,559.84	113,588.45	-3,971.39
Correspondence	3,000.00	2,050.00	-950.00
Special Corr.:			
Svoboda	30,197.00	37,090.00	+6,893.00
Ukr. Weekly	6,120.00	3,818.20	-2,301.80
Veselka Correspondence	8,600.00	7,685.00	-915.00
Postage	299,880.79	296,102.76	-3,778.03
Material	212,684.52	190,259.28	-22,425.24
Telephone	11,170.62	14,604.45	+3,433.83
Office Supplies	5,133.25	5,172.79	+39.54
Office Expense	478.12	612.89	+134.77
Printing Dept. Expense	1,116.88	1,315.09	+198.21
Parts and Repairs	31,310.72	22,061.43	-9,249.29
Books	44,832.27	12,952.83	-31,879.44
Taxes	47,398.14	47,358.62	-39.52
Commission	-	1,037.77	+1,037.77
Manuscript	-	1,365.00	+1,365.00
Newspaper	1,370.80	1,254.05	-116.75
Pension	1,116.00	1,116.00	-
N.J. Sales Tax	391.02	223.69	-167.33
Miscellaneous	22,801.28	17,333.20	-5,468.08
TOTAL	1,278,356.39	1,222,927.11	-55,429.28
Discount of Sales	-195.72	-176.22	-19.50
GRAND TOTAL	1,278,160.67	1,222,750.89	-55,409.78
RECONCILIATION			
Cash in Bank I I	4,717.73	4,132.79	-584.94
Income	1,277,575.73	1,223,732.59	-53,843.14
TOTAL	1,282,293.46	1,227,865.38	-54,428.08
Disbursements	-1,278,160.67	-1,222,750.89	+55,409.78
BANK BALANCE 12/31	4,132.79	5,114.49	=981.70

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

КОШТИ ВИДАННЯ АЛЬМАНАХА НА 1987 РІК

Формат: 6 x 9
Сторінка: 256 — обкладинка м'яка
Наклад: 12,300

Склад	3,072.00
Ломка	585.00
Папір до ком. кваси, тощо	500.00
Друк і переплет	16,008.00
Обкладинка (Б. Титла)	200.00
Бронз., коверти	834.50
Цінники, листи до секр. і підприємств	300.00
Зворотні ков. і їх друк	221.50
Висилка в/з листів	45.00
Адресування	150.00
Пакування і експедиція	2,073.00
Кореспонденти і редакція	1,165.00
Пошта	2,486.00
Пошта — Канада	1,084.80
Адміністрація	200.00
Зворот Альм. (дню мейл)	512.00
Разом	\$29,436.80

Приходи до 3/20/86

Оголошення	3,956.20
Альманах	11,254.50
Прес. Фонд	2,037.72
Разом	17,248.42
Кошти видання	16,869.60
Чистий дохід	378.82

Приходи до 3/31/87

Оголошення	4,410.20
Альманах	24,040.94
Прес. Фонд	4,239.83
Разом	32,690.97
Кошти видання	29,436.80
Чистий дохід	3,254.17

КОШТИ ВИДАННЯ АЛЬМАНАХА НА 1988 РІК

Формат: 6 x 9
Сторінка: 256
Обкладинка: м'яка
Наклад: 12,000

Склад	\$ 3,150.00
Ломка	550.00
Папір до комп'ютерів, кваси, тощо	500.00
Друк і переплет	16,798.20
Обкладинка	200.00
Бронзові і зворотні коверти	1,098.00
Цінники, листи до секр. і підпр.	250.00
Висилка листів	51.50
Адресування	100.00
Пакування і експедиція	2,691.50
Кореспонденти і редакція	1,500.00
Пошта	2,408.11
Пошта — Канада	1,098.24
Адміністрація	200.00
Зворот Альманахів (Дню мейл)	400.00
Разом	\$30,995.55

Приходи до 3/23/88

Оголошення	\$ 4,692.25
Альманах	26,685.00
Пресовий Фонд	3,350.19
Разом	34,727.44
Кошти видання	30,995.55
Чистий дохід	\$ 3,731.89

ВИКАЗ „СВОБОДИ”

March, 87

Члени УНС	7,006
Передплатники (члени)	2,929
Передплатники (не члени)	1,595
Кольпортаж	211
„Гратіс” і виміни	284
Разом	12,025

ВИКАЗ „СВОБОДИ”

March, 88

Члени УНС	6,728
Передплатники — члени	3,111
Передплатники — не члени	1,564
Кольпортаж	180
Гратіс і виміни	329
Разом	11,912

STATEMENT OF THE „UKRAINIAN WEEKLY”

Members of U.N.A.	4,345
Non-Members	2,271
Gratis	422
Sale on Stands	84
Total	7,122

STATEMENT OF THE „UKRAINIAN WEEKLY”

Members of the U.N.A.	4,496
Non-Members	2,626
Gratis	999
Sale on Stands	124
Total	8,245

SALE ON STANDS

March, 1987

	Svoboda	Ukr. Weekly
Arka Company — New York	6	7
Arka, Ltd. — Toronto	6	—
Chang Jae Lee	30	—
Dnipro	4	4
My Own Shop	10	10
Surma	30	20
Variety Bazaar	3	3
Veselka Coffee Shop	55	25
West Arka — Toronto	5	10
Total	146	84

SALE ON STANDS

March, 1988

	Svoboda	Weekly
Arka Company — New York	6	14
Arka, Ltd. — Toronto	5	2
Chang Jae Lee	30	—
Dnipro Company	6	—
My Own Shop	15	10
Surma Company	30	30
Variety Bazaar	3	1
Veselka Coffee Shop	75	40
West Arka — Toronto	10	25
Total	180	128

March, 1987

STATEMENT OF „VESELKA — THE RAINBOW”

Members of U.N.A.	372
Non-Members	231
Gratis	29
Sale on Stands	8
Total	640

March, 1988

STATEMENT OF „VESELKA — THE RAINBOW”

Members of the U.N.A.	412
Non-Members	343
Gratis	42
Sale on Stands	8
Total	805

Звіт головного контролера Леоніда Філя

Цьогорічна контрола охоплювала діяльність Організаційного Відділу і Відділу Братської Діяльності за 1987 рік.

Організаційний Відділ

Треба ствердити, що надії пов'язані з призначенням Генрі Флойда на пост крайового керівника себе не оправдали і тому відділ з кінця 1987 року. Його відхід не означає, що УНСоюз не вживатиме професійних організаційних заходів. Організаційний Відділ робить заходи, щоб поширити їх сітку в терені нашої діяльності.

Для охоплення цієї частини нашої громади, яка знаходиться поза засягом відділів УНСоюзу. Однак, головним джерелом приєднання нових членів залишаються надалі наші відділи та їх секретарі. Впровадження нових класів забезпечення і зменшення вкладок, що вже додатково відбилося на приєднанні членів в останньому кварталі 1987 року, повинно в цьому допомогти. Треба надіятися, що запропоноване Організаційним Відділом затіснення контактів з відділами і округами і відбуття конференції голів округ у 1988 році дасть побажаний вислід.

Число нових членів приєднаних в 1987 році було найменшим за останні десяти років. Приєднано лише 1,362 члени, а загальний стан членства зменшився на 1,986 і виносить на кінець року 74,155 членів, а число активних членів впало на 2,560 до 48,639. Відрадіним явищем є те, що загальна сума забезпечення зросла в порівнянні з попереднім роком.

Відділ Братської Діяльності

Цей відділ, який очолює Андрій Воробець, засновано в 1987 році і він розвинув вже досить активну діяльність, що її вимагають приписи для братських установ. Ця діяльність зближує наш Союз з громадою і поширює серед неї наше добре ім'я.

В цьому першому році діяльність відділу була зосереджена переважно в Нью Джерзі і сусідніх стейтах. Треба сподіватись, що його діяльність охопить незадовго усі терени дії Українського Народного Союзу в ЗСА і в Канаді.

Степан Гавриш, секретар Головної Контрольної Комісії відчитав звіт:

„Головна Контрольна Комісія в часі від 23-го до 25-го березня, 1988 р. перевела річну перевірку діловодства УНСоюзу. Перевірку перевели: д-р Нестер Олєсницький — діловодство „Союзівки”, інж. Анатолій Дорошенко — діловодство Фінансового Відділу, Степан Гавриш — діловодство Рекордового Відділу, о. протопресвітер Степан Біляк — видавництво „Свобода”, а Леонід Філь — діловодство Організаційного Відділу.

У зв'язку з переведеною контролею, проголошено на сторінках „Свободи” 19-го квітня 1988 р. заяву і заклик. Поодинокі члени Головної Контрольної Комісії здали писемні звіти з перевірених ними ділянок і ці звіти стали офіційними документами з перевірки діловодства цього УНСоюзу.

Підсумовуючи вислиди нашої контролі та беручи до уваги звіти членів Головного Уряду, Контрольна Комісія пропонує прийняти всі звіти членів Головного Екзекутивного Комітету та членів Головного Уряду”.

Внесок на прийняття звітів піддержали: А. Дорошенко, М. Сполський, Т. Шмала.

Головний передсідник перевів голосування — звіти прийнято одностайно.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ для покращання забезпечення своїм членам впровадив від 1-го вересня 1987-го року

ТРИ НОВІ КЛАСИ ТЕРМІНОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

з низькими вкладками,
основаними на таблицях смертності 1980-го року

T23 — ТЕРМІНОВЕ ЗАБЕЗП

День 3-го грудня 1988 року в Дітроїті присвячено вшануванню Марії Гарасевич — літературознавця, літературного критика, журналіста.

Марія Гарасевич відома всім нашої громаді, бо вже не раз доводилось бути на літературних вечорах з цікавими доповідями. Знаємо її теж як викладача української мови та літератури у вищих класах школи українознавства, а також невідомого коректора і вчителя мистецького слова як для молоді так і для старших у підготовці різних імпрес.

У цей день ми змогли пізнати її ближче ще з одного аспекту — з того, що становить суть її життя, а це її обширна літературна праця.

Огодини 7-їй вечора свято привітали залю при церкві св. Йосафата у Воррені виповнило коло 100 осіб нашої інтелігенції. Господарями були Культурно-Громадський Клуб та Окружна Рада СВА в Дітроїті, а ініціатором та організатором Христина Юзич.

Вечір відкрив голова Клубу Володимир Баран. У своєму слові він розгорнув думку про літературну критику як таку, навіязавши до творчості М. Гарасевич, яка зуміла поєднати в собі фахове знання з Господнім обдаруванням — талантом. Вся її творчість пронизана оптимізмом, базована на об'єктивному підході в оцінках письменників та на глибокій любові до всього рідного.

Доповідь „Марія Гарасевич та її вклад у життя нашої громади“ вголосила Х. Юзич. Вона змалювала постать і особистість М. Гарасевич на тлі її інтелігентної родини, насвітлювала її літературну освіту, яку здобула в Київському державному університеті ім. Т. Шевченка, де отримала кваліфікацію філолога. По матері оділилася поетичне сприйняття світу, а по батькові дисциплінованість і відповідальність у праці. По обидвох родинах оділилася великий гуманізм.

Після закінчення університету працювала завідувачою педагогічною частиною середньої школи, викладачем літератури у ви-

Вечір, присвячений літературній праці М. Гарасевич

Відкриття вечора, присвяченого літературній праці Марії Гарасевич. Зліва: Олена Лончина — голова Окружної Ради СВА, Марія Гарасевич, Христина Юзич, поет Олександра Веретенченко, Віра Андрушків. Відкривав вечір Володимир Баран — голова Культурно-Громадського Клубу.

щій школі та інспектором-методистом і завідувачою методичним кабінетом при районному відділі народної освіти.

Прийшовши до Америки, поселилася в Дітроїті, де в 1950-1957 роках включилася у працю школи українознавства, але творчий пошук, мистецьке обдарування перемогли і вона всебічно віддалася літературній творчій праці та діяльності. Дітроїт завдячує їй незабутні академічні, мистецькі літературні вечори. Серед них багато таких, на яких були присутні і письменники Улас Самчук, Олександра Веретенченко, Яр Славутин, Федір Одрач, Софія Парфанович, Борис Олександрів, Володимир Несторович та інші. Кожен вечір мав її глибоко опрацьовану доповідь і нею підготовлену всю програму мистецького читання уривків з творів даного письменника.

Доповідь Х. Юзич була добре приготувана, стисла, продумана, яскрава й гарно виголошена.

Другу доповідь під назвою „Критика і письменник“ мав визначний поет Олександра Веретенченко. Він зупинився на літературній творчості М. Гарасевич, назвавши цілий ряд її праць — літературні портрети (ж. дж. Стайбек, О. Веретенченко, Яр Славутин, Марко

Вовчок, А. Чайковський, У. Самчук тощо), есеїв, літературних розвідок, рецензій, статей, оглядів... Назвав її славістичні статті про таких мистців як Григорій Кітасий, Ігор Зайферт, Михайло Мінський, Йосип Гошуляк. Незвичайно цікавими були його думки про М. Гарасевич — літературного критика, який ілюстрував листами до неї Г. Костюка Ярослава Славутин, Б. Олександрова, М. Понеділка, Т. Куріти. Всі вони однаково стверджують, що праця М. Гарасевич фахова, відрізняється виїмковою вдумливістю та розумінням письменника. О. Веретенченко підкреслює, що її підхід у критичній мас позитивне наставлення та правду в наслідок: „Її ніколи не доведеться соромитися за свої праці й висловлені думки та оцінки. Її критика будуча, а не руйнівна, не вбиваюча, а воскрешаюча“.

„М. Гарасевич, — сказав доповідач, — створила жанр у літературі — жанр художньої критики“.

Тло його доповіді було широким: від прикладів з античної доби, через німецьку критику аж до сучасної української літератури. Була це блискавична доповідь формою і змістом, а закінчив її О. Веретенченко своїм віршем „Марії Гарасевич“.

Далі у програмі було чи-

тання уривків із праць М. Гарасевич про Івана Франка, Уласа Самчука, Олександра Веретенченка, Ярослава Славутин. Читання було на високому мистецькому рівні. Заохоплював Юрій Розгін, вже відомий з участі у літературних вечорах, поновили серце і два молоді нові учасники: Зенон Чорний та Роман Воронич. Два дуже цікаві листи до М. Гарасевич від У. Самчука та М. Понеділка прочитала Віра Андрушків, яка і проводила програму.

Несподіванкою для всіх був уривок з новели М. Гарасевич „Срібносина перлина“. Присутні були нею глибоко зворушені. Виконувала її Наталка Гевко з артистичною вмілістю, перестрою психологічну драму молоденької загубленої у воєнному катаклізмі дівчини, стримано тонко, правдиво.

На кінець програми З. Чорний прочитав вірш М. Гарасевич „Ми не розлучалися“ — репліка на вірш О. Палеухи „Як давно...“ У своєму слові М. Гарасевич щирими теплими словами висловила подяку добірній публіці за духовну підтримку в її неслегкі літературній праці, а вдячністю відзначила наполегливу працю виконавців та висловила признання за їхні успіхи, нагородила добрим словом, вдячністю й любов'ю доповідачів, господарів вечора і всіх хто так ревно працював для успішного проведення його, для прекрасної гостини, приготуваної нашіми визначними членами СВА. Широ дякувала своєму чоловікові Богданові за довголітню й повсякчасну духовну й матеріальну підтримку в її праці.

Закрила вечір голова Окружної Ради СВА в Дітроїті Олена Лончила. В короткому слові вона відзначила велику вартість і для Дітроїтської громади таких творчих людей як М. Гарасевич.

Від Культурно-Громадського Клубу були вручені червоної троянди, виконавці художнього читання подавали М. Гарасевич зроблену під час вечора відеокасету, а 45-ий Відділ СВА гостин присутніх кавою, чаєм та чудовим печивом.

Ірина Тарнавська

Капеля Бандуристів в поклони Тарасові Шевченкові

У зв'язку з 175-річчям з дня народження генія України Тараса Шевченка, безсумнісно бажучого року особливого багата на імпреси з нагоди цих небуденних роковин.

Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка саме з тої причини стрималася з улаштування концертів на згадану пору, з тим щоб присвятити свої концерти порі перенесення домовини Тараса Шевченка з Петербургу до Канева, що сталося 22-го травня 1861 року.

Саме на цю пору Капеля запланувала свої концерти в суботу, 20-го травня в Клівленді та на неділю, 21-го травня, в Дітроїті-Віндзорі. Навколо цих дат приготуються концерти і в

інших містах, а можливо ще й на осінню пору, коли також при отовляється збірний концерт з кобзарською молоддю з нагоди відкриття пам'ятника сл. п. Григорію Кітасому. Цей концерт має відбутися в околицях Нью Йорку.

Для концертів присвячених Тарасові Шевченкові капеля приготувала нові композиції на тексти поета. Бажано було б, щоб і інші громади постаралися і запросили капелю на свої місцеві концерти і тим відзначили цю знаменну дату та послухали цю оновлену програму капелі. Такі концерти могли б відбутися ще й осінню порою.

П. Гончаренко

ДВА ПРИМІСЬКІ пасажирські поїзди зударилися в районі залізничної станції дві милі від центру Глазго в Англії. На щастя, поїзди йшли на невеликій швидкості, тому загинули лише дві особи, а 44 пасажирів були поранені. Катастрофа сталася у понеділок, дві доби після зудару двох пасажирських поїздів у південній частині Лондону. У тій катастрофі загинуло п'ять пасажирів і 94 були поранені. Причини катастрофи розслідує урядова комісія. Обидва катастрофи сталися на залізницях, які належать державі.

В 35-ту РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашого Незабутнього МУЖА І БАТЬКА

бл. п.
о. Теофіля Калинич

кол. катехити Укр. Жіночої Гімназії в Перемишлі, пароха Тарнавки та м-декана Лежайського Деканату, на еміграції душпастиря у Відні, пароха у Вілпяху, Австрія, а кінці душпастиря в Мінеаполісі, Мінесота.

ТА В 41-шу РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашого Незабутнього БРАТА та ВУЙКА

бл. п.
Мирона Яросевича

кол. судді в Стрию, Україна будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.;
в українській католицькій церкві св. Константи́на в Мінеаполісі, Мінн.
і в соборі св. Софії в Римі.

З цієї нагоди жертвуємо 100 00 дол. на українських втікачів з Польщі та на допомогу українським сиротам в Югославії.

Так Господь Бог зарядив, що оба Покійні відійшли у по-за-зорні простори передчасно, але того самого дня і того самого місяця, а саме 19-го березня, тільки у інших роках.

Друзів та Знайомих просимо згадати Покійних у молитвах.

Вдова і сестра — ІВАННА
Син та сестринок — ЛЮБОМИР КАЛИНИЧІ

Перший Курень
Уладу Пластунів
Сеніорів
ім. Степана
й Олександра
Тисовських

повідомляє у глибокому смутку, що дня 28-го лютого 1989 р. в Торонто, Канада відійшла на Вічну Вату у 88-му році життя

Член Основник Куреня
пластун сеніор керівництва
Марія Середницька-Мудрик — „Згода“

Основниця Жіночого Пласту та Палавкова у Стрию, Кошова та Зв'язкова у Пластовій Станції Берхтсгаден, Член Булави Команданти Пластунів у Німеччині, Представниця Пласту на Бразилію та основниця Пластової Групи в Куритиби, член Проводу Пластової Станції в Торонто, член Красної Пластової Станції в Канаді та Головної Пластової Ради, член Управ Союзу Українок у Львові, Об'єднання Українських Жінок Німеччини, Ліги Українських Католицьких жінок Канади, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Вдова по бл. п. директорів „Маслосоюзу“ у Львові, Андрієві Мудрикові.

Складаємо оцим наші найщиріші співчуття опечаленим дочкам Ніні Мриці і Володимирі Демків та всій Родині.

СКОБІ Вірні до Смерті!
КУРІННА КОМАНДА І. КУРЕНЯ УПС
Ім. С. та О. ТИСОВСЬКИХ

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 5-го березня 1989 р. відійшла у Вічність на 82-му році життя

бл. п.
АННА МАТІЙЧИН

ПАНАХИДА буде відправлена у середу, 8-го березня 1989 р. о год. 7-їй веч. в похоронному заведенні Kutch, 215 Grand Street, Trenton, N.J.

ПОХОРОН в четвер, 9-го березня 1989 р. о год. 10-їй ранку в церкві св. Йосафата в Торонто, а після на українській православній цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:
муж — МИХАЙЛО
Залишені в Україні:
дочка — ЕМІЛІЯ
внуки — АНДРІЙ І ОЛІЯ
з правнуки і сестра
ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Статутове представництво УТГІ в Торонто

Завдяки ініціативному комітету, який обрано на пропозицію ректора УТГІ проф. д-ра Атанаса Фіголя в 1986 році, праця представництва почала діяльність. Представництво взяло собі за завдання продовжувати діяльність УТГІ, нести добре ім'я нашої української школи на чужині. Уже в 1987 році на з'їзді Т-ва українських інженерів у Дітроїті відбуло підготовчу зустріч абсолютів УТГІ для наміщення дальшої праці. У липні 1988 року відбуло зустріч професорів, абсолютів і колишніх студентів для відзначення 65-річчя існування української політехніки на чужині, винесено постанови для дальшого існування УТГІ на американському континенті.

Голова ініціативного комітету проф. д-р Юрій Курис взято почав працювати над статутним оформленням, представництвом і затвердженням в уряді Канади. При „наполегливій праці і фінансовій допомозі професорів і абсолютів УТГІ завершено реєстрацію представництва в уряді Канади з досить обширним статутним правом. З днем 5-го січня 1989 року правно існує УТГІ на всю Канаду, з правами наукових інститутів. Зараз розпочато роботи заходів поширення діяльності на Америку. Також наладжено співпрацю УТГІ в Монхені з УВУ, де спільно заплановано працювати НТШ, УВУ, УТГІ для добра української справи і народу.

Не один, напевно, запитає себе, яку діяльність може УТГІ робити на американському континенті? Відповідь дуже проста. Поперше, весь англійський світ довідається, що така установа існує. Заплановано відкрити курс журналістики, який дуже відчувається великий брак молодих українських журналістів чи

навіть дописувачів до часописів, яких нема ким заступити. На американському континенті є лише один інститут європейських мов, де вишколюють фахових перекладачів. Держава дає напевно певні субвенції. В Канаді це такого інституту нема. Зараз маємо кілька нацих молодих професорів з канадських університетів і американських, які поштували в члені представництва і хочуть працювати. Для професорів буде заснована спілка українських професорів при УТГІ-представництві, які будуть висловлювати свої думки, встановлювати напрями для навчання. Стануть членами професори, які не студіювали на УТГІ чи УВУ, вони розуміють завдання науки і існування української політехніки.

Коли б всі професори і абсолютів УТГІ поштували в члені представництва, підтримали початково фінансово, тоді можна зробити велике діло для української справи. Погляньмо на абсолютів канадських чи американських університетів та інститутів, які вони підтримують ті школи, які ними дорожать. Візьмімо примір з тих абсолютів, вступаючи в члені представництва УТГІ спільними силами довершимо велике діло для української нації.

В короткому часі представництво УТГІ в Торонто видасть інформативний бюлетень, де будуть подані всі інформації представництва, деякі статті професорів, список членів представництва. Бюлетень буде виданий в дуже обмеженій кількості, виключно для членів представництва. Вступайте в члені представництва УТГІ в Торонто, Онт., на адресу: J.G. Kurys, Ph.D. 27 Newell Court Toronto, Ont. M9A 4T9 Canada.

Інж. Осип Мазурок

ПОДЯКА

Дня 14-го грудня 1988 р. з волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий і ніколи Незабутний ЧОЛОВІК і Улюблений БАТЬКО

бл. п.

Іван Подусовський

Цією дорогою складаємо щирі подяку Родині, Приятелям, Знайомим, Сусідам та Організаціям, що в день нашого горі і смутку зложили нам особисто телефоном чи листом вислови співчуття.

Сердечно дякуємо всім за квіти, пожертви на Служби Божі та церковно-громадські цілі.

Наша сердечна подяка о. деканові Ю. Біньковському, парохові церкви св. Духа в Брукліні за відвідини Покійного вдома і шпиталі, за відслуження Парастасу і Святої Літургії та відправлення Тлінних Останків Покійного на Вічний Спочинок.

Наша щира подяка Всеч. о. Б. Карасеві за відправлення Панахиди на цвинтарі.

Дякуємо всім Членам церковного хору при церкві св. Духа за гарне відспівання похоронних відправ під проводом п. Шайди.

Широкосердечна подяка нашим Дорогим п. Р. А. Боднар, які посвятили багато часу відвідуючи Покійного кожний день в шпиталі і підтримували його на душі. Рівноду дякуємо односельчанам Покійного п. Г. Войко і п. М. Костів, які приїхали з Канади, щоб попрощати Покійного.

Наша щира подяка п. Г. Цєбріві за зворушливий допис про Покійного Івана до „Національного Трибуни“. Дякуємо всім Друзям, які прощали Покійного після Панахиди та тризни — п. Г. Цєбрій від Організації Визвольного Фронту та від колишніх підпільників ОУН.

Від бруклінської громади: Всеч. о. Б. Карась, п. М. Бігун, п. Польний, від Народної Помочі п. П'ятка.

Наша щира і сердечна подяка п. М. Рейнарівич і п. П. Бонхоню за переведення збірки в автобусі котрий їхав на похорон.

На виховання священників в Бразилії: 325 дол.
Інж. Б. Б. Саламахи — 50 дол.; Д. Г. Стефур — 25 дол.

На сиротинець в Бразилії:
п. Я. П. Дармограй — 30 дол.; М. Дармограй — 20 дол.
На церкву св. Духа в Брукліні —
п. М. Г. Гошовський — 20 дол.
На „Наше Життя“ СВА
п. М. Світій, п. І. Галапац — 30 дол., п. С. Ройовська — 25 дол.

На увіковічнення пам'яті Покійного присутні зложили замість квітів, на Фонд Оборони України і на видавничий фонд „Національного Трибуни“. Пожертви склали:
по \$50 — О. Крушини; І. О. Макар; Т. П. Кузім; по \$20 — М. Кузик; інж. О. Глют; М. Костів; Г. Цєбрій, А. Житицький; В. Костик;
по \$10 — В. Скомський; А. Бочневич; С. Бігун; Т. Шерей; С. Боднар; І. Вітків; І. Луцик; М. Кунька; В. Наум; Г. Бойко; М. П'ятка; А. Кадиляк; П. Даниліш; Г. Дяку; О. Рибичицький; Т. Опарик; А. Плєсун; І. Дуда; М. Бігун; І. Луцик; П. Бурки; Г. Боднар; М. Матійчін; Р. Паскіра; А. Шулер; О. Кузан; П. Терещівський; У. Балчицький;
по \$5 — М. Пішняк; М. Бігун; М. Коваль; П. Моряк; І. Осадчук;
\$2 — Р. Качанський.

Ще раз дякуємо всім за пожертви. Нехай Всевишній винагородить Вас всіх, хто в який небудь спосіб віддав останню прислугу нашому Найдорожчому Чоловікові і Батькові.

Дружина — ОЛЬГА
Дочка — МАРТА з чоловіком АНДРІЕМ
Дочка — НАТАЛКА

